

Bojová pohotovost

Vojenskoteoretické myšlení věnuje velkou pozornost zkoumání problémů bojové pohotovosti vojsk. Je to zákonité, neboť v soudobých podmínkách je nejdůležitějším faktorem vítězství ve válce.

Cílem tohoto článku je objasnit zejména některé metodologické aspekty bojové pohotovosti. Pojednává především o podstatě a struktuře bojové pohotovosti, jejich sociálně politických funkcích, úloze sociálně politických, ekonomických a ideologických faktorů při zvyšování bojové pohotovosti, dále o místě vojenské vědy při zvyšování bojové pohotovosti.

Sovětská vojenská věda pod pojmem bojová pohotovost ozbrojených sil (vojsk) chápe takový jejich stav a situaci, ve které jsou schopny kdykoli a v nejsložitějších podmínkách situace odrazit a zmařit jakoukoli agresi, vedenou odkudkoli a jakýmkoli prostředky a způsoby, rychle zasadit nepříteli zdrcující údery a tak vytvořit výhodné podmínky k úspěšnému vedení další činnosti.

Sovětské ozbrojené síly, které jsou v neustálé bojové pohotovosti, plní důležité vojenskopolitické a sociální úkoly — spolehlivě bránit socialistický stát a vytvoření světového systému socialismu. Tím, že zabezpečují bezpečnost státu v mírové době, objektivně napomáhají odvrácení světové války, podstatně přispívají k zachování míru na celém světě, k politice světového soužití. Kromě toho vysoká bojová pohotovost armády umožňuje úspěšně plnit strategické, operační a taktické úkoly na začátku a v průběhu války, v mnoha směrech předurčuje její konečné výsledky.

Bojová pohotovost ozbrojených sil představuje určitý systém, který má složitou strukturu. Všechny její prvky jsou vzájemně spjaty a bereme-li je jednotlivě, určují její kvalitativní a kvantitativní charakteristiky. Analýza vojenskopolitických, ideologických a vojenskotechnických aspektů bojové pohotovosti dovoluje hovořit o její taktické a dynamické struktuře, která má svou specifiku v družích ozbrojených sil a družích vojsk. Statická struktura bojové pohotovosti, jako souhrn vzájemně spjatých prvků, které tvoří ozbrojené síly — to jsou svazy, svazky, útvary a jednotky. Dynamická struktura je výsledkem působení, rozvíjení a součinnosti prvků statické struktury. Při takovém chápání vystupuje statická struktura bojové pohotovosti ozbrojených sil (vojsk) se fakticky shoduje se strukturou bojové síly ozbrojených sil (jejich schopností zasadit nepříteli údery a odrazit jeho údery), s bojeschopností svazů, svazků, útvarů a jedno-

tek (vedením bojové činnosti a splnění bojových úkolů).

Takové pojetí struktury bojové pohotovosti má velký význam. Umožňuje hlouběji pochopit reálné jevy a procesy bojové pohotovosti, působení subjektivního faktoru při jejím zabezpečování, vidět konkrétní cesty organizování vysoké bojové pohotovosti a usměrnit velitele, štáby a politické orgány k cílevědomé práci.

Hlavní materiální a duchovní faktory, které mají vliv na bojeschopnost svazů, svazků, útvarů a jednotek, jsou

- množství a kvalita vojsk,
- materiálně technické vybavení vojsk,
- organizace,
- rozvoj vojenskoteoretického myšlení.

Z hlediska vojsk vysoká bojová pohotovost předpokládá jejich hluboce ideové přesvědčení, politické uvědomění, připravenost vydržet nejtvrďší zkoušky války, vůli k vítězství v nejsložitějších podmínkách, bdělost a ukázněnost. Stálá bojová pohotovost není možná bez vysokého morálního ducha, který smeluje všechny její prvky, zabezpečuje jednotu vůle vojsk, umožňuje v jakékoli situaci splnit vojenské povinnosti. Bojová pohotovost je zabezpečována vysokou úrovní polní přípravy, schopnostmi a uměním velitelského sboru velet vojskům. Lidé, kteří mají vysoké morálně politické, vojenskoodborné a organizátorské vlastnosti, ovládají soudobou vojenskou techniku, která je hlavním prvkem bojové pohotovosti, rozhodují o průběhu a výsledku války.

Z materiálně technického hlediska vysoká bojová pohotovost znamená vybavení armády potřebným množstvím soudobé prvotřídní techniky, zbraněmi, municí, výstrojí, náhradními díly atd., udržování techniky v takovém stavu, který zabezpečuje její okamžitě a účinně použití, správně organizovaný provoz atd.

Z organizačního hlediska vysoká bojová pohotovost předpokládá

— neustálou analýzu vojenskopolitické situace, politiky pravděpodobného nepřítele, organizované vedení různých druhů průzkumu;

— rozpracování přesných plánů bojové a mobilizační pohotovosti, správné určení a hlubokou znalost bojových úkolů;

— zabezpečení neselhávajícího a spolehlivého velení s využitím soudobé výpočetní techniky;

— správný výběr a rozmístění vojenských kádřů na všech stupních;

— optimální organizaci vojsk, která by zabezpečovala nejúčelnější vztahy mezi člověkem a technikou a rovnováhu mezi bojovými a zabezpečovacími orgány;

— vysokou sladěnost svazů, svazků, útvarů a štábů;

— rozmístění a dislokaci vojsk, která by zajistila nejvýhodnější podmínky pro včasné zahájení a úspěšné vedení bojové činnosti;

— vytvoření spolehlivého systému předávání signálů o bojové pohotovosti a svolání po bojovém poplachu;

— účinně organizovanou ochranu vojsk před všemi údery nepřítelů;

— přísný a přesný režim života a činnosti vojsk atd.

Vědecký činitel bojové pohotovosti předpokládá:

— aby velitelé, štáby, politické orgány a vojenští vědečtí pracovníci dovedně využívali teorii marxismu-leninismu jako světový vědecký názor a metodologický základ vojenské teorie a praxe;

— intenzivní a harmonický rozvoj všech základních částí sovětské vojenské vědy;

— vysokou úroveň rozvoje logicko-gnoseologických složek vojenské vědy, tj. zákonů, zákonitostí, pravidel, závěrů a doporučení, které zabezpečí úspěšnou činnost důstojníků a generálů při zvyšování bojové pohotovosti vojsk;

— vysokou úroveň rozvoje výzkumu a optimální sladění jeho výsledků s praxí;

— dovedně a kompetentní řízení vojenskovědecké práce u vojsk, ve štábech, vědeckovýzkumných zařízeních, akademiích a na vysokých školách;

— dostatečné množství zkušených organizátorů vojenskovědeckého výzkumu.

Vědecký činitel je kromě toho charakterizován

— schopností velitelů, štábů a politických orgánů zásadně přispívat k rozvoji vojenskovědeckých vědomostí s cílem zvyšovat bojovou pohotovost vojsk;

— spolehlivým systémem rychlého zavádění výsledků vojenskoteoretického myšlení do práce velitelů, štábů a politických orgánů;

— dokonalým zvládnutím výsledků vojenskovědeckých znalostí všemi důstojníky a generály v systému operační, bojové a politické přípravy a dovedností účinně znalosti využívat v míru i ve válce.

Kategorie „bojová pohotovost“ zahrnuje nejen ozbrojené síly jako celek, ale každý z jejích vrvků. Rozebíráme-li strukturu bojové pohotovosti ozbrojených sil, musíme z hlediska jejího rozsahu zkoumat tři její úrovně: strategickou, operační a taktickou.

„Ze strategického hlediska,“ jak řekl ministr obrany maršál Sovětského svazu A. A. Grečko, „chápeme bojovou pohotovostí takový stav ozbrojených sil, který

spolehlivě zajišťuje bezpečnost země v míru a dosažení určených cílů ve válce.“ Pod pojmem bojová pohotovost na operační úrovni chápeme schopnost svazů okamžitě zahájit aktivní bojovou činnost a úspěšně splnit stanovené operační úkoly. Z taktického hlediska je to schopnost svazků, útvarů a jednotek v minimálně krátké době organizované zahájit boj a úspěšně plnit bojové úkoly.

Ozbrojené síly (vojska) v závislosti na vojenskopolitických a vojenskotechnických faktorech mohou mít různé nezbytné stupně bojové pohotovosti (jako stálý kvalitativní stav) druhů ozbrojených sil, druhů vojsk, svazů, svazků, útvarů, které jsou závislé na jejich strategickém, operačním a taktickém předurčení. Rozlišujeme je:

- rozsahem uskutečňovaných opatření,
- lhůtami pohotovosti ke splnění bojových úkolů.

Stálá bojová pohotovost je takový stav, ve kterém jsou vojska schopna zahájit činnost okamžitě po obdržení odpovídajících nařízení. Proto velitelé, štáby a politické orgány připravují podřízená vojska tak, aby mohla v maximálně nejkratší době organizovaně přejít k plnění bojových úkolů.

Bojovou pohotovost zkoumáme jako nepetržitý proces neustálého zdokonalování všech jejích statických a dynamických složek. Proto každé nejlepší výsledky při zvyšování bojové pohotovosti považujeme za základ k dosahování ještě vyšších ukazatelů.

V organizačním vztahu bojová pohotovost ozbrojených sil je prvkem značně rozsáhlého systému, tj. připravenosti celého státu k vedení spravedlivých válek na ochranu socialismu. Kategorie „připravenost k válce“ zahrnuje velké množství opatření jak materiálního, tak i duchovního charakteru. Jde o pevný vědecký potenciál, vybudování vojenskoekonomické základny státu, připravenost národního hospodářství k práci v podmínkách války, schopnost ekonomiky zabezpečit ozbrojené síly prvotřídní technikou, výstrojí a proviantem. Připravenost k válce předpokládá vysokou morálně politickou a psychologickou připravenost obyvatelstva.

Bojová pohotovost armády je kategorie třídní, stranická, která má konkrétní historický charakter. Její obsah je stanoven politickými, sociálně ekonomickými, vojenskotechnickými a ideologickými faktory. Proto z třídního hlediska bojové pohotovosti existují zásadní rozdíly v jejích konkrétních opatřeních v armádách socialistických a kapitalistických států.

K hlubšímu a všestrannému zkoumání

funkcí sovětského státu, které směřují k upevňování ozbrojených sil, můžeme rozlišit dvě stránky činnosti jeho orgánů a funkcionářů, tj. vnější a vnitřní.

Vnější stránka (ve vztahu k ozbrojeným silám) odráží mnohostrannou činnost státních a společenských orgánů rozvinuté socialistické společnosti k vytvoření optimálních podmínek k účinnému plnění úkolů zvyšování bojové pohotovosti, v závislosti na daných možnostech. Vědeckotechnický rozvoj ve spojitosti s přednostmi socialismu vytváří pevný základ vysoké bojové pohotovosti.

Bojová pohotovost vojsk je závislá na ekonomických, sociálně politických, ideologických a vědeckotechnických faktorech. Materiální a duchovní možnosti státu prostřednictvím subjektivního faktoru určují její hlavní kvalitativní a kvantitativní charakteristiky. Socialistický způsob výroby a ekonomika rozvinutého socialismu umožňují zabezpečit vojska prvotřídní technikou, potřebným množstvím lidí s vysokými morálně politickými vlastnostmi a mít takové ozbrojené síly, které jsou schopny odrazit a zničit agresora.

Sovětské ozbrojené síly jsou ovlivňovány všemi sociálně politickými procesy socialistické společnosti. Vysoký stupeň společenských vztahů, sociálně třídní struktura rozvinutého socialismu, morálně politická jednota lidu, pevné přátelství národů, jednota armády a lidu, výchova sovětského lidu v duchu ochrany socialistické vlasti a lásky k armádě zabezpečují vysokou bojovou pohotovost.

Vnitřní stránku bojové pohotovosti vyjadřuje nutnost co nejúčinněji využít všech sil a prostředků, které má armáda k dispozici. Tento úkol je dosahován aktivní a plánovitou činností vedoucích funkcionářů ministerstva obrany, pracovníků ústředního aparátu, velitelů, štábů, politických orgánů, stranických a mládežnických organizací a všech příslušníků armády. Vysokou bojovou pohotovost zabezpečujeme celým systémem morálně politické a vojenské výchovy, operační, bojovou a politickou přípravou a dobře organizovaným režimem života vojsk.

Bojová pohotovost do značné míry závisí na cílevědomosti a náročnosti důstojnického sboru, na jejich morálně politických, organizátorských a vojenskoodborných kvalitách, na schopnosti učit a vychovávat podřízené. Vysoké bojové pohotovosti dosahujeme cílevědomou organizátorskou a ideologickou prací politických orgánů, stranických a mládežnických organizací.

Vnější a vnitřní stránka bojové pohotovosti ozbrojených sil jsou nerozlučně

spjaty; to je podmíněno vojenskou politikou komunistické strany. Komunistická strana určuje a řídí činnost všech resortů a vojenských kádřů k dalšímu zvyšování bojové pohotovosti od ministerstva obrany až po nejnižší jednotky.

Zájem neustálé bojové pohotovosti vyžadují od vojsk takovou organizaci bojové přípravy, denního života a celé činnosti, která by v libovolné době zabezpečila okamžité vedení bojové činnosti. Organizační opatření při zavádění nové vojenské techniky nebo při povolávání a propouštění vojáků nesmí nepříznivě ovlivňovat bojovou pohotovost vojsk k okamžitému úspěšnému vedení bojové činnosti.

V současné době, kdy pravděpodobně nepřítel disponuje značným množstvím pseudobých prostředků boje, kdy je může různé použít a různými způsoby zahájit válku, musíme armádu připravovat k úspěšnému odrazení napadení agresora s použitím všech soudobých druhů zbraní, s dovedným využitím všech způsobů a forem ozbrojeného zápasu.

Vysoká bojová pohotovost předpokládá rozhodnou převahu nad možným nepřítelem v jejich základních strukturálních složkách. Jde především o převahu v organizaci vojskopolitického a strategického řízení, ve vojenské technice, v morálně bojových a vojenskoodborných kvalitách a vycvičenosti vojsk ve způsobech vedení války, v organizaci vojsk a v rozvoji vojenského teoretického myšlení.

Bojová pohotovost armády nakonec předpokládá zabezpečení odolnosti vojsk, životaschopnosti státu v podmínkách hromadného použití jaderných úderů i úderů konvenčních prostředků.

Bojová pohotovost je objektem zkoumání mnoha věd, především však marxisticko-leninského učení o válce a armádě a sovětské vojenské vědy.

Marxisticko-leninské učení o válce a armádě zkoumá filosofické, ekonomické a sociálně politické aspekty bojové pohotovosti, zákonitosti utváření vojenské síly státu a bojové síly ozbrojených sil, ekonomické, morálně politické a vědeckotechnické základy bojové síly vojsk, sociálně politické zákonitosti působení a rozvoje ozbrojených sil, principy jejich výstavby atd. Zkoumání bojové pohotovosti v rámci marxisticko-leninského učení o válce a armádě má velký metodologický význam pro vojenskou vědu a praxi. Zákon, kategorie, zásadní teze marxisticko-leninského učení o válce a armádě jsou opěrnými body správného stanovení problémů vojenské vědy, bezprostředně napomáhají úspěšnému řešení složitých teoretických otázek bojové pohotovosti a usměrňují

činnost velitelského sboru v oblasti výstavby ozbrojených sil, při plnění úkolů výcviku a výchovy, v oblasti velení vojskům.

Metodologická analýza bojové pohotovosti předpokládá objasnění sociální úlohy vojenské vědy při jejím zkoumání, vytváření a zdokonalování. Vojenská věda je na jedné straně prvkem bojové pohotovosti a na druhé straně důležitým faktorem jejího zvyšování. Pronikla do všech oblastí výstavby vojsk, vyzbrojila je soudobými způsoby a formami vedení ozbrojeného zápasu a vypracovala nejužitečnější metody dosažení vítězství. Výsledky vojenskovědeckých výzkumů našly svůj odraz v nové technice, v nových metodách velení vojskům, v metodách a formách výchovy a výcviku vojsk. Vojenská věda napomáhá činnosti důstojníků a generálů při zvyšování bojové pohotovosti; ti pracují cílevědomě a přesně.

Sovětská vojenská věda ovlivňuje vytváření všech prvků bojové pohotovosti na strategickém, operačním a taktickém stupni. Vypracovává zásady, které usměrňují obsah, charakter a posoupnost činnosti a působení důstojníků a vnášejí do jejich práce, směřující ke zvýšení bojové pohotovosti, cílevědomost, pravidelnost a sladěnost. Vědecké znalosti jsou v podstatě zvláštními pravidly, která upozorňují na jednotlivé chyby, nebo nepřesnou činnost důstojníků. Vojenská věda také rozpracovala doporučení, která umožňují vyvarovat se kázeňských přestupků a mimořádné události; to ve značné míře zabezpečuje vysokou úroveň bojové pohotovosti.

Ke zvyšování bojové pohotovosti ozbrojených sil (vojsk) velkým dílem přispívají všechny součásti vojenské vědy. Obecná teorie, která je speciální metodologií ve vztahu ke všem částem vojenské vědy, rozpracovává zásady nejracionálnějšího hodnocení a využití ekonomických, morálně politických a vědeckotechnických možností socialistického státu ve prospěch zvyšování bojové pohotovosti armády. Přitom má zvláštní důležitou úlohu teorie vojenského umění. Stálá bojová pohotovost vojsk je jedna z jeho hlavních principů. Teorie vojenského umění rozpracovala důležitou tezi o tom, že dosažení vítězství ve válce, operacích a bojích je možné jen společným úsilím všech druhů ozbrojených sil a druhů vojsk. Tento princip bereme v úvahu při uskutečňování všech opatření ke zvyšování bojové pohotovosti. V rámci teorie strategie, operačního umění a taktiky, v závislosti na jejich úrovni, jsou rozpracovávána konkrétní opatření k zabezpečení různých stupňů bojové pohotovosti

a způsoby vedení bojové činnosti svazů, svazků a útvarů jak s použitím, tak i bez použití jaderných zbraní.

Teorie strategie, která zkoumá v rámci vojenské vědy charakter a způsoby ozbrojeného zápasu, rozpracovala zásady plánování válečné činnosti, využití druhů ozbrojených sil a jejich všestranné zabezpečení. Teorie strategie navrhla hlavní formy strategické činnosti ozbrojených sil, možné orgány strategického řízení, jejich strukturu, funkční náplň a metody vedení ozbrojených sil. Tyto zásady tvoří základ opatření, která směřují ke zvyšování bojové pohotovosti ozbrojených sil.

V současné době teorie vojenského umění pokračuje ve zkoumání možnosti dalšího zkracování lhůt pro přechod ozbrojených sil do bojové pohotovosti v nejrozsáhlejších podmínkách s cílem odrazit napadení agresora, zasadit mu zdravující úder a rozvinout útočnou činnost k jeho rozhodnému zničení. Zájem bojové pohotovosti vytyčují teorii vojenského umění odpovědný úkol — rozpracovat zásady, které by byly odrazem různých rozporných tendencí při vedení bojové činnosti s použitím i bez použití jaderných zbraní. Teorie vojenského umění vypracovává vojenské kádry pevnými a hlubokými znalostmi, které se týkají jednotného plánování a přípravy operačních svazů, hlavních principů bojové pohotovosti, rozpracování vědecky zdůvodněných kritérií hodnocení všech stupňů bojové pohotovosti na strategické, operační a taktické úrovni.

Při zvyšování bojové pohotovosti má důležitou úlohu vysoká úroveň rozvoje teorie výstavby ozbrojených sil, která rozpracovává požadavky na výstavbu vojsk a jejich organizaci, určila správný poměr mezi druhy ozbrojených sil, druhy vojsk a speciálními vojsky, doporučila opatření k dosažení optimálního stupně technického nasycení ozbrojených sil, které by odpovídalo požadavkům soudobé války i úrovni rozvoje vědeckotechnického myšlení. Jde o účelné sladění jaderných sil a klasických bojových prostředků, bojových a zabezpečovacích vojenských organizací, o zvýšení palebné síly a manévrovosti vojsk a odolnost vůči ničivým faktorům hromadného ničení. V rámci této teorie byl rozpracován jeden z nejdůležitějších principů výstavby ozbrojených sil — nutnost pevné uvědomělé vojenské kázně, která rozhodně přispívá ke zvyšování bojové pohotovosti vojsk.

Pro zvýšení bojové pohotovosti vojsk mají velký význam závěry teorie vedení vojskům, zejména rozpracované zásady

k zabezpečení nepřetržitosti, pevnosti, spolehlivosti, operativnosti a pružnosti vedení, dále zásady rozdělení funkcí v orgánech vedení a zdokonalení systémů vedení na základě komplexní automatizace. V současné době teorie vedení vojskům a vojenská věda jako celek má důležitý úkol: dosáhnout toho, aby pohotovost systému vedení byla na vyšší úrovni než pohotovost vojsk.

Kvalitativní a kvantitativní ukazatelé bojové pohotovosti jsou v mnohem určovány úrovní rozvoje teorie vojenského výcviku a výchovy. V současné době jsme rozpracovali zásady formování vysokých morálně bojových kvalit vojáků, zdůvodnili jsme hlavní způsoby zvyšování jejich bojové aktivity, rozpracovali jsme organizaci a obsah vojenského výcviku a výchovy, vzájemný vztah teoretických a vojenskopraktických předmětů, programy k získání návyků společné kolektivní činnosti osádek a obsluh, jednotek, útvarů a svazků, máme k dispozici zásady formování sladěných, bojeschopných vojenských kolektivů, s přihlédnutím k psychologickým zvláštnostem. Pozornost zasluhují i takové zásady, jako např. zásady účinného spojování individuální přípravy vojáků s přípravou útvarů a jednotek, zkracování lhůt ke zvládnutí nových druhů techniky, sladění úzké specializace se vzájemnou zastupitelností při plnění bojových úkolů atd. Teorie vojenského výcviku a výchovy zformulovala principy a vědecké metody řízení a organizování bojové přípravy.

Abychom zvýšili přínos teorie vojenského výcviku a výchovy ke zdokonalování bojové pohotovosti, musíme rozpracovat zásady, které by ještě více přibližovaly bojovou přípravu k podmínkám soudobé války, zdůvodnily nové způsoby výcviku vojáků s přihlédnutím k perspektivě rozvoje vojenské techniky, rozpracovat neúčinnější způsoby přípravy a provedení cvičení ve všech druzích ozbrojených sil a odstranit prvky, které se zdvojují v procesu taktické, palebné, technické a speciální přípravy. V současné době máme podmínky k tomu, abychom rozpracovali kritéria výběru vojáků — specialistů pro různé profily s využitím profesiogramů.

Při zvyšování bojové pohotovosti mají mimořádně důležitou úlohu vojenské technické vědy. Především tvoří teoretický základ konstruování, projektování a vytváření nových prostředků ozbrojeného zápasu. Ve vojenské technice a výzbroji jsou ztělesněny výsledky přírodních, technických a vojenskotechnických věd. V současné době je nejdůležitějším úkolem vojenskotechnických věd zdokonalit pro-

středky velení. Především jde o dokonalejší prostředky určené pro sběr a zpracování informací a uvědomování, dále o velitelský signální systém pro velení v boji, automatizované systémy velení, rychle působící spojovací prostředky atd.

V systému vojenskotechnických věd jsou rozpracovány náměty pro zkracování času na přípravu techniky k bojovému použití, jsou stanoveny vědecké základy jejího technického udržování, skladování a oprav. Tato opatření zabezpečují vyšší úroveň bojové pohotovosti.

V současné době se zvyšuje význam vojenskotechnických znalostí v celém systému vojenské vědy a vytvářejí se nové vojenskotechnické vědy. Činnost velitelů

a štábů bezprostředně souvisí s technikou. To samozřejmě zvyšuje i požadavky na vojenskotechnické znalosti velitelského sboru. Bez vysoké úrovně technických znalostí totiž nemůžeme úspěšně plnit taktické, operační a strategické úkoly. Vysoké vojenskotechnické znalosti umožňují velitelům, politickým orgánům a inženýrsko-technickým kádrům správně organizovat ošetřování, udržování a použití bojové techniky, chránit ji před předčasným vyřazením z provozu a předcházet haváriím a katastrofám. Proto vojenské technické vědy společně s teorií vojenského výcviku a výchovy vypracovávají racionální formy a metody vojenskotechnické přípravy důstojnického sboru.

System společenských vztahů rozvinutého socialismu, úspěchy socialistické ekonomiky, společenských, přírodních a technických věd a bouřlivý vědeckotechnický rozvoj vytvářejí výhodné podmínky pro rozvoj vojenské vědy. V posledních letech byla obohacena novými metodologickými závěry a praktickými poznatky o aktuálních otázkách zvyšování bojové pohotovosti vojsk. Proto velitelé, štáby, politické orgány a spolupracovníci všech vědeckých útvarů pokračují ve zkoumání nových možností dalšího zvyšování bojové pohotovosti, řeší aktuální problémy vojenské vědy a dělají vše potřebné k rychlému zavádění výsledků vojenskovědecké práce do vojenské praxe. Komplexní zkoumání problematiky bojové pohotovosti ozbrojených sil na základě marxisticko-leninského učení o válce a armádě všemi součástmi vojenské vědy zabezpečuje všestranný a hluboký přístup k bojové pohotovosti a nejrychleji řeší požadavky vojenské praxe.

(Upraveno ze sovětského tisku)